

Recensie Oma's oma Ida van Dril

www.Cultuurbarbaartjes.nl

Gepost op 24-10-11

Gezien 23 oktober 2011 in de Meervaart, Hoofddorp

Gevoel en verhaal maken deze solovoorstelling

"Ik word nooit oud! roept Merel boos op de zolder. Zij zit daar met meneer André omdat oma raar doet en oud is. Zo oud, dat je bijna door haar heen kan kijken. Een persoonlijk verhaal ontvouwt zich, gebaseerd op de herinneringen van Ida van Dril aan haar eigen dementerende oma. Dit onderwerp kan een donker spel opleveren, maar er is genoeg plaats voor humor, muziek, verhalen, grappige accenten (maar niet zonder betekenis) en diepgang.

Tussen de scheve stapels koffers op zolder krijgt ieder personage, Merel en de poppen meneer André, Nar en Koning, de kans zijn verhaal te doen. En zo krijgt ieder perspectief op oud worden een plaats. Ze zijn op hun eigen manier kwetsbaar, tot op zekere hoogte. Want allen zijn bepaald geen doetjes. Merel vecht tegen draken met oma, meneer André is niet op zijn mondje gevallen, Nar kan overal plezier maken (dat levert ook een mooi schimmenspel tussendoor op) en Koning is trots en zegt: "niet meneer, ik ben majesteit".

De boosheid van Merel verdwijnt langzaam door het verhaal van meneer André, over de Nar en de Koning. Ooit waren ze samen, nu moeten ze elkaar missen. Nar is in de kist gestopt door Koning, want het volk zei dat hij oud was. Nu weet hij echter niet meer waar hij Nar gestopt heeft. Ze hebben elkaar nodig en na een zeer emotioneel lied van Koning (houd de zakdoeken paraat), zorgt Merel dat de twee weer samen zijn, waarna zij zich realiseert dat zij en oma ook samen horen te zijn.

Tijdloos spel

Vanaf de eerste scène dient het gevoel zich aan dat Ida van Dril, onder de vleugels van Fred Delfgaauw, een tijdloos stuk neerzet. Het decor is relatief eenvoudig en dient het spel. De poppen spreken door Merel, maar krijgen een eigen persoonlijkheid en stem. Het licht versterkt het acteerwerk en het lied vat het gevoel van begrip, liefde en elkaar nodig hebben samen. Oud worden we allemaal, maar dat betekent niet dat we elkaar niet nodig hebben.

In tegenstelling tot veel kindervoorstellingen is dit een stuk voor jong (vanaf 7 jaar) én oud. Dit is een voorstelling weg van de massaproducties. Hier is plaats voor een intiem spel, waarbij je bij het verlaten van de zaal niet teleurgesteld zal zijn.

Na de voorstelling kan iedereen meneer André spreken, maar let op; hij blijft een deugniet!

Marleen Hiemstra